

kun henholde mig til, hvad der er sagt af den sidste ærede Taler.

Andersen: Den Opfattelse trænger sikkert stærkere og stærkere igennem, at det ikke alene er en Pligt, men ogsaa maa være en Æressag for et Samfund at sørge for den gamle Slægt paa saa human en Maade som muligt. Den Maade, hvorpaa dette sker i Loven af 1891, erkendes jo fra alle Sider ikke at være tilfredsstillende. Det Lovforslag, den høje Regering har forelagt her i Tinget, vilde ganske sikkert fremkalde en Forbedring i dette Forhold, uden at man dog kunde sige, at man var kommen til en fuldkommen tilfredsstillende Tilstand, og jeg antager, at naar Regeringen ikke har villet gaa videre i denne Sag, saa er det under Hensyn til, i hvilket Omfang dens Forslag kunde ventes at ville gaa igennem her i Tinget. Jeg havde ganske sikkert ventet, at da det, Regeringen har foreslaaet, udmærker sig ved sin Beskedenhed paa alle Punkter, vilde det have faaet Lov til at passere, og at man ikke havde søgt at skære noget af det bedste af Forslaget, men nu er Forslaget kommet tilbage fra Udvalget i en Skikkelse, som gør, at man med mere eller mindre Ret kan tvivle om, hvorvidt det har nogen Værdi over for Formaalet. Det er ganske mærkværdigt i Grunden, at naar der er Spørgsmaal ompe, som drejer sig om den store og fattige Del af Befolkningens Interesser, saa er det med en meget minutøs Undersøgelse, at man behandler det; saa snart der er Tale om at forbedre de lavere Klassers Kaar og Stilling, og at Staten eller Kommunen dertil skal yde sit Bidrag, saa er der ingen Ende paa Undersøgelser om, hvorvidt det kan gaa an, men saa snart der er Spørgsmaal om Forslag som det, der forelaa forleden om Tiendeaflysning, saa ere disse Betæneligheder slet ikke til Stede; saadanne Forslag modtages med Begejstring, og man ved ikke, i hvor hjertelige Ord man skal udtale sig for deres Gennemførelse, det kunde sikkert være bedre, hvis Følelserne i de Spørgsmaal vare ganske anderledes, og jeg skulde sætte megen Pris paa, at man ogsaa vilde tænke lidt paa den Del

af Befolkningen, som dog i Grunden trænger haardest.

Det Resultat, Udvalget er kommet til, er jo ikke synderlig gunstigt for denne Sag, og jeg maa meget beklage, at det ikke er lykkedes os i Udvalget at blive enige om et saadant lille Fremskridt som det, Regeringens Forslag indeholder.

Der staar i Betænkningen en Udtalelse, der fremkommer fra hele Udvalget med Undtagelse af mig, om, at man mener, at man netop ad Forsikringsvejen vil kunne naa til et bedre Grundlag for en Alderdomsforsørgelse end her. Jeg kan ikke slutte mig dertil, fordi jeg nærer den bestemte Overbevisning, at der er en hel Mængde Mennesker i vort Samfund, der ikke ere og ikke ville blive i Stand til at yde den Forsikringspræmie, som de ere nødte til at indbetale, naar de ad den Vej skulle sikre deres Alderdom. Jeg er overbevist om, at hvis man etablerer en Alderdomsforsørgelse paa det Grundlag, vil man udelukke en hel Del af de Mennesker, som man nu mener bør komme ind under den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, det vilde derfor være et daarligt Fremskridt at gaa dertil. Derimod tror jeg, at der ad Forsikringsvejen vil kunne dannes et Supplement til den nu bestaaende Alderdomsunderstøttelse. Men vil man ad Forsikringsvejen finde det Grundlag, hvorpaa man vil etablere en Alderdomsunderstøttelse, tror jeg, at Erfaringen nok skal vise, at det er umuligt. Jeg ser yderligere en Grund til det daarlige Resultat, som man her er naaet til, deri, at et Forslag om en Ordning ad Forsikringsvejen er behandlet i Folketinget, og jeg kan ogsaa af den Grund ikke slutte mig til den omtalte Udtalelse.

Med Hensyn til de stillede Ændringer kan jeg i alt væsentligt slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Mindretallet (Johansen). Med Hensyn til, at Flertallet ikke vil afløse de 10 Aar med 5 Aar, skal jeg kun gentage, hvad jeg sagde ved 1ste Behandling, at det er urimeligt, at man stiller den Mand, der har faaet Fattighjælp, under dem, der have maattet lide Straf for en begaaet Forbrydelse. Det forekommer mig, at Flertallet